

11-07-1937 / 24-11-2014
ДО
ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

чрез

ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

Ж А Л Б А

от Владимир Григоров Вълков

ПРОТИВ: Решение по т. 5.1. по Протокол № 51 от 12.11.2014 г. на ВСС и Решения по Протокол № 52 от 13.11.2014 г. на ВСС по точки 91.12, 91.7, 91.9, 91.10 и 91.11

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Приемам, че нормата на чл. 193 ал. 6 ЗСВ се явява специална по отношение на принципно утвърдения срок за обжалване актовете на Висшия съдебен съвет (ВСС) с нормата на чл. 36 ЗСВ. Като специална считам, че следва да се тълкува стриктно, а приложението ѝ да бъде ограничено до указаните в нея самата предпоставки. В случая нормата препраща към реда и според условията на чл. 187 ЗСВ при наличието на решение, взето при условията на чл. 193 ал. 5 – отказ да бъде назначен кандидат, за който е установено несъответствие на критериите по чл. 162 и чл. 164 ЗСВ. Видно от обжалваното решение то не е постановено при тази хипотеза, а при условията на изрично указана като възможна принципно различна хипотеза по чл. 193 ал. 3 ЗСВ. Ако в хипотезата на съдебна защита при констатиран дефицит у личността на кандидата съкратеният срок е оправдан с оглед непосредствено известната му информация, считам, че хипотезата на отказ поради попълване на местата по правило предполага изследване на въпроси извън тези рамки, обуславящо и необходимост от по-дълъг срок за подготовка. При тези съображения, според мен, приложение следва да намери указаният с общата норма 14-дневен срок за обжалване.

В случай, че не възприемете за меродавно това мое разбиране за смисъла на осигурено право на достъп до съд за контрол над решението на ВСС, считам, че срокът следва да тече от датата на обективизиране на решението ведно със съображенията, довели органа до вземането му. При положение, че специалният закон не разграничава акта на мотиви и диспозитив, а ангажирането на съдебната институция предполага повдигнат спор за засегнат личен интерес при

яснота за съдържанието на обществения интерес, наложил произтичащото от решението ограничение, няма основание за меродавен да се счита моментът на обявяване на краткия стенографски протокол. Твърдя, че пълният протокол на решението от 12.01.2014 г. е обявен на сайта на ВСС на 18.11.2014 г., а от 13.01.2014 г. - на 17.11.2014 г. и следователно понастоящем не е изтекъл и съкратеният срок.

В случай, че приемете за меродавен момента на обявяване на краткия стенографски протокол, моля да сметете за налични особени и непредвидени за мен обстоятелства, съответно укоримо поведение на административния орган, довело до пропускането му. Считам, че с оглед задължението на административния орган да обезпечи правото на защита в пълнота и с оглед възможното различно тълкуване при нормативно утвърдения текст, дължи да укаже в самото решение срока, в рамките на който може да бъде упражнено и правото на жалба. При положение, че частната хипотеза не предполага непосредствено съобщаване за съдържанието на решението, а счита за достатъчна презумпцията за знание от обявяването му на електронната страница на ВСС, считам, че дължи да обяви изрично и датата, на която това е станало. Именно липсата на яснота в тази насока бе причина да упражня правото си едва днес, воден от убеждението си, че ще получа нужните ми книжа при очакваното решение към 17.11.2014 г. Ето защо считам за уместно да изложа и възраженията си по съществуващите на обжалваните решения.

Считам, че обжалваните решения са постановени при съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, противоречие на материалноправни разпоредби и на целта на Закона за съдебната власт.

1. Оспорвам да е налице основание за конкуренция, оправдаващо въвеждане на допълнителни критерии извън законоустановените.

Като съдия на длъжност „съдия в районен съд“ участвах в конкурс за повишаване на длъжност „съдия в окръжен съд“ - гражданска колегия, за Софийски градски съд. С мотивирано становище от 27.06.2014 г. на конкурсната комисия е предложено на Висшия съдебен съвет (ВСС) да гласува всички кандидати с равен най-висок резултат от конкурса, сред които съм и аз. С Решение по т. 5.1. по Протокол № 51 от 12.11.2014 г. на ВСС е прието предложението на Комисията по предложенията и атестирането на съдии, прокурори и следователи за провеждане на класиране, съобразено с критериите по реда на чл. 237 от ЗСВ, към 12.11.2013 г. – датата на обнародване на решението в Държавен вестник, с което Висшият съдебен съвет е обявен конкурса за повишаване и преместване в длъжност съдия в окръжен съд – гражданска колегия. С Решение по т. 91.12. по Протокол № 52 от 13.11.2014 г. кадровият орган е постановил отказ да ме повиши на длъжността поради запълване на местата.

Не оспорвам изключителното правомощие на ВСС да вземе кадровото решение, но считам, че в тази насока е обвързан от законоустановените правила.

Както е имал повод да се посочи Върховният административен съд с Решение № 6256 от 04.05.2012 г. по адм.д. № 2870/2012 г., VII отд. на ВАС критериите, въз основа на които кадровият орган дължи да осигури израстване в професионалната йерархия са установени в закона. Нормата на чл. 192 ЗСВ определя като основа за формиране на извода за нивото на професионалните достижения доказани в конкурсна процедура. Със становището си конкурсната комисия е посочила еднозначно съпоставимост на представянето ми с това на всички кандидати, гласувани с Решение по Протокол № 52 от 13.11.2014 г. на ВСС.

Предоставеното на ВСС изключително правомощие да обезпечава кадрово органите на съдебната власт включва както възможността да прецени необходимия брой съдии за нормално функциониране на органа на съдебната власт, така и да осигури осъществяването на правораздавателната функция при съблюдаване на конкурсното начало. Споделям становището, застъпено в цитираното решение, че ВСС е обвързан от принципа, прогласен с чл. 8 ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Вярвам, че нормативно утвърдената дискреция е средство за реализация на законоустановената цел. В тази връзка административният орган е задължен да я упражнява по начин, гарантиращ постигането на общественополезния резултат при отчитане на зачетените от закона интереси на адресатите на упражнената власт – арг. от б ал. 1 и 2 АПК. Ето защо и нормата на чл. 35 АПК очаква административният акт да бъде издаден при всеобхватно изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за разглеждания въпрос. При положение, че съдебният контрол за законосъобразност на административния акт предполага еднозначно отчитане и на нововъзникнали факти дори след издаване на административния акт – арг. от чл. 142 ал. 2 ЗСВ, наложително е да се приеме, че и по отношение на органа, призван да осигури законосъобразно упражняване на предоставената му власт меродавен се явява моментът на постановяване на акта. Ето защо считам, че **ВСС не разполага с предоставена от закона дискреция да определя момента за преценка относимостта на обстоятелствата от значение за вземане на решението си.**

Несъмнено нормата на чл. 193 ал. 3 ЗСВ определя като меродавен броят на свободните места, но и не предписва критерии за разрешаване на конкуренция при достигнати еднакви резултати по смисъла на чл. 192 ал. 1 ЗСВ. В тази насока не оспорвам правомощието на ВСС да установи отнапред обективни критерии, според които да осъществи очаквания от закона избор. В случая обаче не се установява да е налице необходимост за прилагане на допълнително въведените ограничителни критерии, тъй като не е налице хипотезата на конкуренция. Считам за съответно на очакваната от ВСС добра управленска практика е да обезпечи своевременно кадрово съответния съдебен орган с оглед нуждите му от персонален състав за ефективно упражняване на правосъдие в разумен срок. При положение, че законът утвърждава като правило осъществяване на правораздавателна компетентност от съдии с доказали

професионални и нравствени качества в конкурсна процедура, логично следва изводът, че нормативно утвърденият критерий за равно третиране при сравними обстоятелства съответства на обществената нужда, изразяваща се в незаети към момента на решението съдийски длъжности. Твърдя, че към датата на вземане на обжалваното решение в Софийски градски съд е налице повече от две предвидени като необходими, но незаети съдийски длъжности. Ето защо считам за меродавен броят на свободните длъжности в съответния орган към момента на вземане на решението. Противно както на еднозначно признатото включително по съдебен ред право на равноправно третиране спрямо класираните кандидати при съпоставими условия, така и на еднозначно утвърдения принцип на конкурсното начало при осъществяване на правораздавателна функция е задоволяване на очевидно съществуващата нужда посредством института на командироването. Считам, че именно съчетаването на утвърдените индивидуален и обществен интерес се явява очакваното разумно, добросъвестно и справедливо решение според чл. 6 ал. 1 АПК. Това именно задължава ВСС да изследва наличието на свободни щатни бройки в Софийски градски съд към дата на вземане на Решението си по т. 91.12/13.11.2014 г., което в случая не е направено в отклонение от правилото на чл. 35 АПК.

Считам, че решението по т. 91.12. от протокол 52/13.11.2014 г. на ВСС, с което ВСС с оглед пренебрегнатия принцип за последователност¹ и предвидимост², следва да бъде отменено, а преписката – да бъде върната със задължителни указания.

2. Оспорвам да е налице основание за отказ да бъде повишен поради основние за предпочитане на колегите Виолета Иванова Нешкова, Станимира Стефанова Иванова, Петър Любомиров Сантиров и Татяна Костадинова Костадинова.

Дори хипотетично да се приеме за налично основание за конкуренция, смятам моя случай за напълно съпоставим с професионалния статус на колегата Виолета Иванова Нешкова. Освен по изложените вече съображения считам за меродавно при неизбежното сравнение в случай на съпоставяне не моментът, в който ВСС е обективирал решението си за повишаване в ранг, а предпоставките за вземането му. Именно това позволява съотнасяне на законоустановения критерий ниво на изпълнение на длъжността като същевременно изключва субективния фактор или обективни пречки, определящ било момента на инициране на производството, било този за решението на ВСС. Дори да се

1 С предходно решение на ВСС по протокол № 5/02.02.2012 г. при идентичен случай – пълно съответствие между кандидати – 12 души при превишение на обявените за конкурса свободни длъжности от 10 длъжности.

2 С Решение № 6256 от 04.05.2012 г. по адм.д. № 2870/2012 г., VII отд. на ВАС и Решение № 11075 от 21.08.2012 г. по адм.д. № 3005/2012 г., VII отд. на ВАС е признато правото на равно третиране без оглед на броя обявени длъжности за конкретната конкурсна процедура.

приеме за приложимо правилото по чл. 237 ГПК в отклонение от цитираната практика, обективизираното решение следва да бъде взето предвид дори и да е станало във времевите рамки на конкурсната процедура. Още повече, че са отчетени множеството процедури по атестация, включително и моята, по отношение на която при нормативно утвърдената периодичност би следвало да е приключила през лятото на 2012 година.

Освен това считам, че по критерия притежаван ранг в контекста на конкурсното начало следва да се държи сметка за условията, при които е придобит. Очевидно е, че придаденият по силата на закона по-висок ранг за съдиите в Софийски районен съд не произтича от доказани в процеса на работа достижения. Ако законодателят е приел за удачно подобно разрешение, макар и лично да не го споделям, считам, че привилегията сама по себе си изключва сравнението при конкуренция като поставя в неравностойно положение всички съдии от други съдилища. При все, че в случая конкуренцията е ограничена до съдии в Софийски районен съд считам за наложително утвърждаване на правилото и преценка на конкуренцията при произтичащия от него смисъл. Ето защо считам, че разумното, добросъвестно и справедливо приложение на правилото като допълнителен критерий при конкуриращи се кандидатури поради липсваща кадрова необходимост в пожелания съд, предполага доказана квалификация и ниво на изпълнение на служебните задължения. По отношение на мен това е станало с решение по протокол № 40/15.12.2004 г. на ВСС. По тези съображения дори хипотетично да се приеме, че ВСС е в правото си да определи момента, към който да отчита относимите към решението му обстоятелства и това е датата на обявяване на конкурса, считам за налично пълно съвпадение по този критерий с професионалния статус на колегите Станимира Стефанова Иванова, Петър Любомиров Сантиров и Татяна Костадинова Костадинова.

При нормативно предписаните критерии считам за неприложим критерий прослуженото време, макар и да съзнавам, че според този критерий превъзхождам колегите. Освен, че нормата на чл. 237 ал. 1 ЗСВ регламентира старшинството в контекста на представителството при работа в състав или по отношение на институцията при отсъствие на титуляр, прослуженото време само по себе си не предпоставя извод за доказани професионални или нравствени качества. Ето защо, според мен, при действащия понастоящем закон, съответно на добрата управленска практика се явява зачитане на резултата от конкурса дори при последващо възникнала необходимост. Това ми дава основание да не споделям притесненията, че прилагането на законоустановения принцип налага неизбежно раздуване на щата. Считам, че именно с оглед духа на закона, еднозначно утвърждаващ конкурсното начало като предпоставка за заемане на свободна длъжност, подобно решение е в съзвучие и с нормата на чл. 189 ал. 1 ЗСВ. При отсъствието на законова регламентация на правила за избор при конкуренция за обявената длъжност, съблюдаването на еднозначно установените принципи позволява приложение на нова конкурсна процедура по отношение на длъжности, за които липсват доказани в рамките на конкурсна

процедура професионални достижения. Законът не определя срок за приключване на откритата процедура, а задължението за участие в последваща конкурсна процедура се явява несъответно на очакваното с чл. 8 ал. 2 АПК равноправно третиране при същевременно гарантиран държавен и обществен интерес според критерия на чл. 6 ал. 4 АПК. Ето защо считам, че именно отлагането на решението по предложението за повишаване до освобождаване на длъжност в Софийски градски съд, дори и към 13.11.2014 г. да липсва такава.

Тъй като постановеното Решение от 13.11.2014 г. сочи еднозначно на отказ да бъде зачетен постигнатият от мен резултат в отклонение от изрично прокламираната цел не съответства на изискването на чл. 6 ал. 2 АПК. Ако при равни други условия с оглед нивото на изпълнение на служебните задължения, която преценката е изцяло в компетенциите на ВСС, отлагането на решението е оправдано, произтичащата от отказа за повишаване в длъжност принуда да участвам и в последваща процедура превишава необходимата степен на засягане на правото ми на равно третиране. Ето защо считам, че административният орган дължи да определи този от нас, който следва да бъде предпочетен. Това в случая не е направено.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

1. В случай, че решите, че Решение на ВСС по т. 5.1. от протокол 51/12.11.2014 г. има самостоятелен характер, а не отразява мотиви в рамките на постановяване на решението по чл. 193 ал. 3 ЗСВ, моля да го отмените като дадете задължителни указания на ВСС досежно меродавната дата за преценка на обстоятелствата при конкурсна процедура.

2. Моля да отмените Решение на ВСС по т. 91.12. от протокол 52/13.11.2014 г., с което ВСС не ме повишава, в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд - гражданска колегия, поради попълване на местата като върнете преписката със задължителни указания за преценка наличие на свободна длъжност или неудовлетворена кадрова необходимост и прозласяне по предложението на тази основа.

3. При условията на евентуалност, при положение, че признаете за налични предпоставките за конкуренция, моля да отмените решенията и да върнете преписката със задължителни указания за съпоставяне нивото на изпълнение на служебните задължения и възможността за ефективно упражняване на функциите към момента на постановяване на решението както следва:

Решение на ВСС по т. 91.12. от протокол 52/13.11.2014 г., с което ВСС не повишава Владимир Григоров Вълков в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд - гражданска колегия, поради попълване на местата;

Решение по т. 91.7. от протокол 52/13.11.2014 г., с което е повишена на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 3 от ЗСВ, Виолета Иванова Нешкова - съдия в Софийски районен съд в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд -

гражданска колегия с ранг „съдия в АС“, с основно месечно трудово възнаграждение, съгласно Таблица 1 на ВСС, считано от датата на встъпване в длъжност;

Решение по т. 91.9. от протокол 52/13.11.2014 г., с което е повишена на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 3 от ЗСВ, Станимира Стефанова Иванова - съдия в Софийски районен съд в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд - гражданска колегия с ранг „съдия в АС“, с основно месечно трудово възнаграждение, съгласно Таблица 1 на ВСС, считано от датата на встъпване в длъжност;

Решение по т. 91.10. от протокол 52/13.11.2014 г., с което е повишен на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 3 от ЗСВ, Петър Любомиров Сантиров - съдия в Софийски районен съд в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд - гражданска колегия с ранг „съдия в АС“, с основно месечно трудово възнаграждение, съгласно Таблица 1 на ВСС, считано от датата на встъпване в длъжност

и

Решение по т. 91.11. от Протокол 52/13.11.2014 г., с което е повишена на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 3 от ЗСВ, Татяна Костадинова Костадинова - съдия в Софийски районен съд в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд - гражданска колегия с ранг „съдия в АС“, с основно месечно трудово възнаграждение, съгласно Таблица 1 на ВСС, считано от датата на встъпване в длъжност.

ДОКАЗАТЕЛСТВЕНИ ИСКАНИЯ:

1. По допустимостта на жалбата досежно решение по т. 5.1 от 12.11.2014 г. представям и моля да приемете молба от 17.11.2014 г. като твърдя, че книгата съм получил едва на 21.11.2014 г., видно от приложения файл в 15,43 ч. и не съм получил пълния стенографски протокол от пленарното заседание.

В тази връзка моля ВСС да бъде задължен да посочи датата, на която са обявени на страницата му пълните стенографски протоколи както от 12.11.2014 г., така и от 13.11.2014 г.

2. За доказване на предходна практика на административния орган и съдебна практика по идентичен случай моля, на основание чл. 9 ал. 4 АПК, да признаете за служебно известно, съответно да извършите служебна констатация предвид достъпността им в интернет за съдържанието на следните документи:
 1. обявеното решение за конкурс за Софийски градски съд с публикация в ДВ бр. 54/15.07.2011 г. - стр. 64, т. 2.14 от решението;
 2. решение по по адм.д. № 6256 от 04.05.2012 г. по адм.д. № 2870/2012 г., VII отд. на ВАС и

3. решение № 11075 от 21.08.2012 г. по адм.д. № 3005/2012 г., VII отд. на ВАС.
3. За доказване на предходна практика на административния орган моля, на основание чл. 9 ал. 4 АПК, Висшият съдебен съвет да представи препис от решение на ВСС по протокол № 5 от 02.02.2012 г., а в случай, че тези документи не са представени и не сметете за служебно известно това обстоятелство, моля ВСС да бъде задължен да ги представи.
4. За доказване наличието на кадрова необходимост в Софийски градски съд и към 13.11.2014 г. моля ВСС да представи справка за незаетите щатни съдийски длъжности в Софийски градски съд към 13.11.2014 г., а при липса на такава в преписката – да бъде задължен.
5. Моля да ми бъде дадена възможност да посоча и съответно да представя допълнителни доказателства във връзка с преписката, която ВСС следва да подготви в подкрепа на обжалваните решения, включително да ми укажете, ако приемете за невъзможно събиране на доказателствата по т. 1.

ПРИЛОЖЕНИЕ:

1. Препис от жалбата – 5 бр.
2. Квитанция за внесена държавна такса.

гр. София, 24 ноември 2014 г.

С уважение: